

Umut Ve Hüzün

– yagmur-kilic · 13 Eylül 2010

Hava karardı, yağmur mu yağacak?
Sen deli misin? Bir güneş ki derinden yakacak
Bulutlar siyahileşen dertleriyle yaklaşıyor
Belli ki yaşlarını, en duru akıtacak
Belki birazdan şimşekler de çakışıp
Gök gürültüsüyle semâyı ağlatacak.
Ne yanıyor bağı, göklerin
Uğulduyor fısıltısı köroğların (köroğ kuşu)
Sanki her şey suspus
İnleyen, yırtılan yıkılacak gibi gürlüyor gök
Umutlarını gömüyorken toprağa kök
Yeşerecek mi?
Sulamak gerek! Hâlâ kupkuru bir çölde
Güneş başköşede
En çıplak bakıyorken gözlerim, gölgesindeyim
Güneşe karşın savaş açmadım, Don Kişot da değilim!
Lâkin güneş gözlüğü de takmadım
Grimsi gölgeler karartıyor havayı
Ya gözlerimde çözemediğim şu pencereye de ne demeli?
Hangi hayalde yürüyorsun Ey Gözlerim!
Söylediklerin de, göremediklerin de
Koca bir güneşin sarılışında, canı yanan
Volkan derecesini geçip de lâvları yayılan
Sahra çölünde bir serap mıdır, gördüğün
Ya da göremediğin
Bu sırrı gözlerinde çözmene engel olan
Bir hayalî perde Engelin!
Benim göremediğim, yanan bir dünya mıdır bahsettiğin?
Sıcaklığına hissedardır samimiyetim
Göreceksin işte, sen de hissedeceksin
İlk damlasında Rahmetin
Kurumuş çöllere can gelecek,
Bir can ki;
Her damlası göğsünü gerecek...
Gürledi, gürledi!

Bak! Duyduğun göğün sesi
Susamışken bir damlasına
Toprağın, o en nice kokusuna, aşına
    Kızıl bir çölde
    Yanmaya değer hayallerin
    Ne de komik
    Şu heyecanın, bilsen
    En büyük heyelanın
Gözlerime vurulan, çıplak-sade bir kelepçe midir dersin?
Hayalî mi yani, bu gölgeler
Peki, çiseleyen toprak kokusunun huzurunda
Bir daha çekmek istemek nefesleri, içine
Ellerimi uzatıp da dokunduğum, şu tane tane
En berrak, en saf yaşları da mı, göğün prensinden
Naçizane bir bedel olarak döktüğü
Toprağa dirilik veren
Hüznünde bile
Yeryüzüne hayat serpen, şu yudum yudum damlalar...
Sebepsiz değil bu haykırışlar,
İkınışlar, yaşlar
(Sebebi hayat vermek dünyaya)
Peki, kükreleyen göğün
Haykırışını da duymazsın?
    Sen umutsun, ben hüzün
    Belki kara gördüğün güneşi
    En aydınlık görüyorken ben
    Sen karanlıklarda, serinliği
    Bense ışığı hiç sönmeyen güneşte, ateşi seçtim
    Hüznüm ben, kavururum
    Senin bir damla berrak umuduna
    Kapalıdır hayata dairim
    Ter dökme boş yere
    Güneşim öyle kızgın
    Var git toprağına, Yes'ine
        Yas'ına
Sen hüzün müsün, ben umut muyum?
Gayrı siyah bir gölge de, nesi gözlerimde?
Bu hayat mı, koruyor mu sığağından çöllerin?
Bedenime dokunan yağmurlar, Rahmet olmalı

Œu kapıŒan bulutların siyahiliğinde, bu kavgadan doğan
Umut mu yani, üzerimize saçılan?

Belli ki hüzün, terk; umut, umut etti!

Çöllerde yürüyen akrep, bu serinliğe hudut etti...

Halime Erva Kılıç